

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Andrey Veselé a Mgr. Jany Jurečkové ve věci

žalobce

R. Z., narozený X
zastoupený JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
se sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému

Policejní prezidium České republiky
se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 1. 2024, č. j. PPR-51085-2/ČJ-2023-990115

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

I. Základ sporu

1. Žalobce požadoval po žalovaném, aby mu podle ustanovení § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), sdělil informace, které o něm zpracovává. Žalovaný vyřídil žádost žalobce sdělením ze dne 17. 1. 2024, č. j. PPR-51085-2/ČJ-2023-990115 (dále jen jako „napadené rozhodnutí“), kterým žalobci vyhověl a sdělil mu všechny informace, které o něm zpracovává. Žalobce proti tomuto rozhodnutí brojí touto žalobou, jelikož jeho příbuzenský poměr k sankcionované osobě skončil.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Žalobce nejprve uvedl, že zavedení jeho osoby do systému SIS je rozhodnutím, proti kterému se může bránit žalobou proti rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 10. 2016, č. j. 8 As 37/2016-31, a dále rozsudek ze dne 9. 8. 2018, č. j. 9 Azs 49/2018-50. V případě postupu dle ustanovení § 29 zákona o zpracování osobních údajů před podáním žaloby není nezbytné vyčerpat opravné prostředky, tedy obrátit se na Úřad pro ochranu osobních údajů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, č. j. 1 As 93/2009 - 273.
3. K samotnému napadenému rozhodnutí žalobce uvádí, že je nepřezkoumatelné, a dále pak namítá jeho rozpor s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).
4. Žalobce dále tvrdí, že je mu kladen k tíži jeho příbuzenský poměr k osobě vlastníci společnost na výrobu zbraní, které jsou využívány k válce na Ukrajině. Touto osobou je dnes již bývalý tchán žalobce, k čemuž odkazuje na rozhodnutí o rozvodu s dcerou sankcionovaného tchána a manželskou smlouvu, dle které z bývalého vztahu již neprofituje.
5. Podle žalobce je právní řád České republiky postaven na principu individuální odpovědnosti, a žalobce by tedy neměl být omezován na svých právech plynoucích z jeho pobytového oprávnění jen v důsledku výše zmíněné historické příbuzenské vazby, když k žalobci nejsou evidovány žádné jiné negativní poznatky, v důsledku kterých by měl být považován za nežádoucí osobu.
6. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 10. 5. 2024 uvedl, že napadené rozhodnutí není v rozporu s platnou právní úpravou, a že postup žalovaného vůči žalobci nebyl nezákonný. Právní sféra žalobce tedy nebyla dotčena ve smyslu nezákonného krácení jeho práv.
7. Žalobce brojí proti jeho evidenci v Schengenském informačním systému (dále jen „SIS“), avšak žalobce nebyl ke dni vyhotovení napadeného rozhodnutí ani ke dni vyhotovení svého vyjádření k žalobě veden v SIS, nýbrž v evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“).
8. Vláda České republiky Usnesením č. 607 ze dne 16. srpna 2023 souhlasila s návrhem na zápis žalobce na vnitrostátní sankční seznam a jeho zařazením na sankční seznam Evropské unie. Současně Vláda stanovila, že budou vůči žalobci uplatněna omezující opatření v rozsahu čl. 2 nařízení Rady (EU) č. 269/2014 ze dne 17. března 2014 o omezujících opatřeních vzhledem k činnostem narušujícím nebo ohrožujícím územní celistvost, svrchovanost a nezávislost Ukrajiny, a v rozsahu § 8a písm. a) až c) zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

sankcí. Proti uvedenému usnesení Vlády České republiky podal žalobce námitku, která však byla Usnesením Vlády České republiky č. 802 ze dne 25. října 2023 zamítnuta a současně bylo tímto usnesením Vlády České republiky změneno odůvodnění zápisu žalobce na vnitrostátní sankční seznam, jež bylo uvedeno ve třetím odstavci přílohy Usnesení Vlády České republiky č. 607 ze dne 16. srpna 2023.

9. Žalovaný poukázal na relevantní právní úpravu v dané věci, zejména na ustanovení § 158 odst. 1, § 154 odst. 1, § 154 odst. 3 písm. c), § 154 odst. 6 a § 155 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalovaný dále rovněž odkazuje na ustanovení § 8a zákona č. 69/2006 Sb., o provádění mezinárodních sankcí (dále jen „zákon o provádění mezinárodních sankcí“).
10. Žalovaný se dále uvedl způsoby, jakými lze dle zákona o pobytu cizinců cizince označit za nežádoucí osobu a následně ho evidovat v ENO. Prvním způsobem je postup, kdy Policie ČR sama rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě ustanovení § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Druhým způsobem je pak postup, kdy Policie ČR automaticky označí cizince za nežádoucí osobu při naplnění některé právní skutečnosti předvídané zákonem o pobytu cizinců. Žalobce byl vložen do ENO na základě Usnesení Vlády České republiky č. 607 ze dne 16. srpna 2023, ve znění Usnesení Vlády České republiky č. 802 ze dne 25. října 2023, neboť Vláda stanovila, že proti žalobci budou provedena omezující opatření v rozsahu § 8a písm. a) až c) zákona o provádění mezinárodních sankcí.
11. K povinnosti žalovaného označit žalobce za nežádoucí osobu a evidovat ho v ENO poukázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 363/2020 – 80 ze dne 16. června 2023. Ačkoliv Nejvyšší správní soud posuzoval ve zmíněném rozsudku případ vedení záznamu v ENO na základě pravomocného rozhodnutí soudu o trestu vyhoštění z území České republiky (§ 154 odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců), lze jeho závěry analogicky vztáhnout i na případy uvedené v § 154 odst. 3 písm. c) téhož zákona, a to i s ohledem na systematiku daného zákona, resp. zákonných důvodů vedoucích k povinnosti žalovaného zapsat cizince do ENO.
12. Žalovaný tedy měl povinnost evidovat žalobce do ENO, neboť ustanovení § 154 odst. 3 zákona mu ve světle výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 363/2020 – 80 neponechává možnost jakéhokoli správního uvážení. Žalovaný měl tedy bez dalšího v důsledku již uložených a existujících sankčních opatření povinnost žalobce do ENO evidovat a provedl pouhý administrativní úkon. Jelikož žalobce rozporuje primárně důvody jeho zařazení na sankční seznam, měl uplatňovat své nároky vůči orgánu, který o omezujících opatřeních rozhodl, tj. proti vládě ČR.

III.

Posouzení žaloby

13. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Jiné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal. O podané žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, když účastníci s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Městský soud v Praze úvodem rekapituluje obsah správního spisu. Z něho vyplývá, že žalobce podal dne 2. 11. 2023 žádost adresovanou žalovanému, v níž požadoval sdělení informací o

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zpracování osobních údajů dle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů ve spojení s § 84 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, čl. 41 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 ze dne 20. prosince 2006, o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace, čl. 58 rozhodnutí Rady 2007/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES.

15. Napadeným rozhodnutím žalovaný žalobce informoval o tom, že je veden ve věci vícero trestných činů krádeží prostých. Dále je žalobce veden ve věci trestného činu vydírání. V jednom případě je žalobce veden jako pachatel ve věci trestného činu krádeže vloupáním. Žalovaný rovněž zpracovává osobní údaje získané při provedených kontrolách na různých místech ČR. Žalobce je dále veden jako majitel aktivního záznamu po vícero pohřešovaných a odcizených registračních značkách motorových vozidel. Žalobce je dále veden jako prověřovaný ve věci zločinu loupeže. Žalovaný rovněž žalobce informoval o tom, že jsou zpracovávány jeho údaje ve věci přestupku podle § 156 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Žalobci byla rovněž vyhotovena daktyloskopická karta a je veden v evidenci provedených identifikačních úkonů.

Údaje o žalobci jsou rovněž zpracovávány ve věci jeho oznámení o napadení, a dále pak ve věci přestupku v dopravě.

16. Žalobce byl dále informován o tom, že (s ohledem na výše již uvedené důvody obsažené ve vyjádření žalovaného) byl zaevidován do ENO ode dne 17. srpna 2023 na dobu neurčitou. Žalovaný rovněž žalobce informoval o tom, že SIS nezpracovává žádné údaje k jeho osobě.
17. Výše uvedený výčet věcí, v nichž žalovaný vede údaje o žalobci, není úplný, nicméně pro potřeby rozhodnutí o podané žalobě nepovažuje Městský soud v Praze za účelné dále detailně reprodukovat obsah celého sdělení, resp. celého napadeného rozhodnutí.
18. Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda lze napadené rozhodnutí považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., proti němuž je možné brojit žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví.
19. Napadené rozhodnutí je nutno považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Tento závěr vyplývá především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, č. 4113/2021 Sb. NSS, v němž soud dospěl k závěru, že „*Písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá orgánem veřejné moci podle § 30 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a stížnost či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů směřující proti tomuto rozhodnutí nejsou řádnými opravnými prostředky podle § 5 ve spojení s § 68 písm. a) s. ř. s.*“
20. Městský soud k tomuto doplňuje, že písemnou informací podle § 30 odst. 4 zákona o zpracování osobních údajů se rozumí vyřízení žádosti podle § 28 nebo 29 téhož zákona, tedy i napadené rozhodnutí v nyní projednávané věci. Proti napadenému rozhodnutí je tedy žalobce oprávněn brojit žalobou proti rozhodnutí, přičemž není povinen se proti němu bránit nejprve u Úřadu pro ochranu osobních údajů.
21. Městský soud v Praze je ve shodě s žalovaným přesvědčen o tom, že samotným sdělením, kterým žalovaný vyřídil žádost žalobce dle § 28 zákona o zpracování osobních údajů, a proti němuž žalobce brojí nyní podanou žalobou, nebylo jakýmkoliv způsobem zasaženo do žalobcových veřejných subjektivních práv.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

22. Napadeným rozhodnutím totiž bylo žádosti žalobce dle § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů vyhověno v plném rozsahu, neboť žalovaný sdělil žalobci všechny věci, v nichž zpracovává jeho osobní údaje. Zákon o zpracování osobních údajů totiž v ustanovení § 28 odst. 2 umožňuje spravujícímu orgánu, aby žádosti subjektu údajů ze zákonem stanovených důvodů nevyhověl, popřípadě mu vyhověl jen částečně. Pokud by však žadateli spravující orgán byl jen částečně nevyhověl, má podle § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů povinnost subjekt údajů informovat. K tomu však nedošlo a z žádosti je zřejmé, že žalobce byl žalovaným informován o všech věcech, ve kterých zpracovává jeho osobní údaje, a které údaje zpracovává.
23. Jak uvádí komentářová literatura k ustanovení § 28 zákona o zpracování osobních údajů, „*Při odmítnutí či částečném nevyhovění žádosti je subjekt údajů vždy ze strany spravujícího orgánu informován. Dle čl. 15 směrnice 2016/680 by tato informace měla obsahovat i poučení o možnosti podat stížnost dozorovému úřadu nebo se obrátit na soud.*“ (VLACHOVÁ, Barbora, MAISNER, Martin. § 28 [Právo na přístup k osobním údajům]. In: VLACHOVÁ, Barbora, MAISNER, Martin. Zákon o zpracování osobních údajů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 66, marg. č. 6.)
24. Jak však bylo uvedeno výše, žádosti žalobce bylo v plném rozsahu vyhověno, ze strany žalovaného tedy nedošlo k odmítnutí poskytnutí informací. Domnívá-li se žalobce, že uvedené údaje o něm žalovaný eviduje neoprávněně, má v souladu s ustanovením § 29 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů právo požadovat jejich výmaz. Teprve v takovém případě bude mít správní soud případnou možnost přezkoumat, zda jsou dány důvody pro to, aby žalovaný shromažďované údaje případně vymazal.
25. Pokud jde o samotné žalobní námitky, žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, ovšem bez jakékoli bližší konkretizace toho, v čem konkrétně tento rozpor spatřuje.
26. Žalobce tak polemizuje se závěry napadeného rozhodnutí, nepředkládá však ucelenou argumentaci, která by obsahovala konkrétní, věcnou polemiku se závěry napadeného rozhodnutí. Městský soud se tak mohl věnovat žalobcem uváděným skutečnostem pouze v míře obecnosti, v jaké je sám žalobce vznesl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 Afs 9/2015-31). Zdejší soud k tomu dále připomíná, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správního orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán (podrobněji srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128). Na tomto místě je také vhodné připomenout závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), uvedl, že žalobní bod „*je projednání způsobilý v té v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.*“ (bod 32 rozsudku).
27. Ve světle výše uvedených judikatorních závěrů tak Městský soud v Praze konstatuje, že neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo rozporné se zásadou materiální pravdy zakotvené v § 3 správního řádu. Ze správního spisu a obsahu napadeného rozhodnutí nic nenásvědčuje tomu, že by žalovaný nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, tím spíše,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

když jde o informace, které má žalovaný sám k dispozici a které získal na základě vlastní činnosti.

28. Podle ustanovení § 68 odst. 3 platí, že *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.* Soud konstatuje, že i těmto zákonným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovělo, a to tím spíše za situace, kdy se jedná o pouhé sdělení, kterým žalovaný vyřídil žádost žalobce o poskytnutí informací, které o něm zpracovává. Napadené rozhodnutí také obsahuje v souladu s ustanovením § 28 odst. 1 zákona o zpracování osobních údajů účel zpracování osobních údajů, právní základ zpracování údajů, příjemce, dobu uchování, poučení o právu na opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů, jakožto i zdroj údajů.
29. Pokud jde pak o námitku, že je žalobci kladen k tíži historický příbuzenský poměr k sankcionované osobě, městský soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí nic takového nevyplývá, a napadené rozhodnutí žádnou takovou informaci vůbec neobsahuje. Soud nevylučuje, že jde o skutečnost, na základě které byla proti žalobci uplatněna sankční opatření.
30. Podle ustanovení § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců PČR provozuje informační systém, ve kterém vede o cizinci v souladu s § 158 odst. 1 písm. b) bod 7 zákona důvod zařazení do ENO s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území. Podle ustanovení § 154 odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců PČR označí cizince za nežádoucí osobu na základě toho, že se na něj vztahují mezinárodní sankce podle zákona upravujícího provádění mezinárodních sankcí spočívající v zákazu vstupu nebo pobytu. Dle § 154 odst. 6 je cizinec označený za nežádoucí osobu evidován v evidenci nežádoucích osob.
31. Podle ustanovení § 8a zákona o provádění mezinárodních sankcí platí, že v oblasti pohybu osob mohou sankce spočívat v omezení nebo zákazu pobytu na území České republiky osobě nebo subjektu, které jsou fyzickými osobami a na které se vztahují mezinárodní sankce; vstupu na území České republiky osobě nebo subjektu, které jsou fyzickými osobami a na které se vztahují mezinárodní sankce; nebo jakékoli činnosti, která souvisí s pobytem nebo vstupem fyzických osob na území České republiky.
32. Pokud tedy Vláda ČR výše nadepsaným usnesením rozhodla o uplatnění omezujících opatření spočívajících v zákazu pobytu a vstupu na území vůči žalobci, není dle soudu pochyb o tom, že žalovaný měl v souladu s výše citovanými ustanoveními § 154 odst. 3 písm. c) a § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců povinnost evidovat žalobce v ENO.
33. Žalobce tak měl brojit proti příslušným usnesením Vlády ČR, kterými bylo o těchto sankčních opatřeních rozhodnuto. Případně, jak uvedl soud již výše, žalobce může požádat o výmaz osobních údajů a jeho vedení v ENO. V řízení o nyní podané žalobě však soud tuto skutečnost nemůže jakkoliv posoudit či přezkoumat, proto ani neprováděl žalobcem doložené důkazy.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Pro shora uvedené důvody tak dospěl Městský soud v Praze k závěru, že podaná žaloba je nedůvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. O nákladech řízení rozhodl soud výrokem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný byl ve věci plně úspěšný, avšak nevznikly mu žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. července 2024

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.